

22. Dog maatte man, da denne Løsning ikke blev akcepteret af alle Delegationerne, optage et Forbehold (Art. 3, Bilag II), hvorefter der er overladt til hver af de høje kontraherende Parter at foreskrive, at en Check uden Angivelse af Betalingssted skal anses som betalbar paa dens Udstedelsessted.

Dette Forbehold er saalydende:

(se Bilag A. II. Sp. 4929).

23. Bestemmelsen af Betalingsstedet er ikke blot af Betydning for at fastslaa Stedet, hvor Checken skal præsenteres eller, i fornødent Fald, hvor Protesten skal optages, men ogsaa for at fastslaa den Møntsort, i hvilken Betalingen skal ske (Schw. frcs., hvis Checken er betalbar i Schweiz, franske frcs, hvis den er betalbar i Frankrig o. s. v.). Man er blevet enig om, at de ovennævnte Regler vedrørende Fastsettelsen af Betalingsstedet i det Tilfælde, hvor Checken selv intet udsiger herom, kun angaar Bestemmelse af Stedet i Relation til Checkens Præsentation eller Optagelse af Protest, men ikke i Relation til den Møntsort, i hvilken Betalingen skal erlægges, og at Domstolene i denne Henseende paa almindelig Vis og med Forbehold af hvad der er udtalt i sidste Stykke i Artikel 36, bevarer deres frie Afgørelse.

Art. 3.

24. Teksten løser 2 Spørgsmaal, nemlig dels Spørgsmaalet om, hvorvidt en Check nødvendigvis skal trækkes paa en Bank eller kan trækkes paa andre Personer, dels Spørgsmaalet, om Checks kræver, at der er Dækning tilstede.

25. Det første Spørgsmaal blev længe diskuteret. Idet man ansaa det for ønskeligt, at Checks kun blev trukket paa Bankiers eller Personer, der kan sidestilles med disse. Konferencen mente dog ikke at burde antage dette Princip slet og ret som en ufravigelig Regel af Frygt for at skade Checkomsætningens Sikkerhed. Derfor foreskriver man, idet man fastslaaer den Regel, at en Check kun kan trækkes paa en Bankier, ikke desto mindre i Art. 3, sidste Stk., i den ensartede Lov, at Checks trukne paa andre Personer, dog er gyldige som Checks. Da det maatte anses for vanskeligt at optage saadanne indbyrdes modstridende Regler i den nationale Lovgivning, ansaa man det dog for bedst at give Landene Ret til at optage Art. 3 i den Form, som man ansaa for mest egnet efter den Brug, disse vil gøre af de i første Stykke af Art. 4 i Bilag II. fastsatte Bestemmelser, ifølge hvilke det tillades kun at give Adgang til at trække Checks paa Bankiers. Af disse Grunde har man i Art. 4, 2. Stk. i Bilag II. optaget et Forbehold der er saaledes affattet:

(se Bilag A. II. Sp. 4933).

26. Hvad angaar den egentlige Mening med Art. 3, der i sit første Stykke foreskriver, at Checken trækkes paa en Bankier, opstaar Spørgsmaalet, om hvad der forstaas ved dette Udtryk. Under Hensyn til, at det ikke skønnes rigtigt i en Checklov løseligen at definere, hvad der forstaas ved Bankier-Profession, har Konferencen givet Afkald paa at give nogen Definition heraf. Men man er enig om, at det maa overlades til hver enkelt Stat at præcisere, hvad der i checkretlig Henseende forstaas ved Bankiers og visse Personer og Institutioner, man i saa Henseende ligestiller med Bankiers.

Dette Spørgsmaal behandles iøvrigt i Art. 54 i den ensartede Lov og i Art. 29 i Bilag II.

27. Visse Lande har desuden, forsaavidt angaar Checks udstedte og betalbare paa deres Territorier, forudsat Muligheden af at forbyde endog med Nullitetsvirkning at trække Checks paa andre Personer end Bankiers eller Personer eller Institutioner, der ved Loven